

XXXI.

Betænkning

over

det i Folkethinget vedtagne Forslag til Lov angaaende Anlæg af en Canal til Lettelse af Seiladsen forbi Grundene ved Løgstør.

(Afgiven af Landstingets Udvalg).

Ifølge Landstingets Beslutning paaligger det undertegnede Udvalg at afgive Betænkning over det fra Folkethinget oversendte „Forslag til Lov angaaende Anlæg af en Canal til Lettelse af Seiladsen forbi Grundene ved Løgstør“.

Udvalget har noie gjort sig bekendt med den her omhandlede Sags Acter, der have været samme udleverede fra Indenrigsministeriet. Det forekommer os, at det af disse Acter fremgaar, at Gavnligheden af det paatænkte Foretagende, nemlig Udgravningen af en Canal mellem det østre og det vestre Bassin af Liimfjorden ved Løgstør gennem det faste Land paa den sydlige Fjordbred, fra et Punkt vest for Løgstør By til noget sønden for Steengrunden „Lemdrup Røn“, fra alle Sider er erkendt, og at en sliq Foranstaltning for Seiladsen paa Liimfjorden i Almindelighed er anseet for en uundgaaelig Nødvendighed. Denne Anskuelse har ogsaa gjort sig gjældende i Folkethinget, ligesom undertegnede Udvalg i fuldeste Maade tiltræder samme.

Det Spørgsmaal, hvorom der har været Meningsforskjellighed, har derimod været, om Statskassen alene burde bære de med Foranstaltningen forbundne Omkostninger, eller om disse for en Deel burde udredes af det District, der nærmest og i Særdeleshed har Fordeel af denne. I og for sig er det vistnok et aldeles rigtigt Princip, at, naar der er Dvæstion om et med Udgifter forbundet Foretagende, der, om det ogsaa kan siges i en vis Grad at interessere Staten i Almindelighed, dog fortrinsoviis er til Gavn for et vist større eller mindre District, dette District da ogsaa forlods bidrager

en Deel til Foretagendets Udførelse. Dette Princip har heller ikke, længere tilbage i Tiden, været aldeles ubenyttet her i Landet. Den nu gjældende Lovgivning om Veivæsenet gaaer ud fra et saadant Princip, uagtet det skal indrømmes, at Analogien herfra er mindre afgjørende i Tilfælde af den her omspurgte Bestaafenhed. Principet ligger imidlertid aabenbart til Grund for flere, i den sildigere Tid truffne Bestemmelser med Hensyn til Udgifter ved Foretagender, der, skjøndt gavnlige for det Almindelige, dog i Særdeleshed ere nyttige for en mere indskrænket Deel af Landet. Dog vil Udvalget aldeles ikke nægte, at der hidtil som oftest er fulgt en anden Fremgangsmaade, idet Omkostninger som de, hvorom her er Tale, ere blevne afholdte af Statskassen alene. Men dette er, saavidt Udvalget skjønner, intet afgjørende Argument for, at den tidligere benyttede Fremgangsmaade skal vedblive at anvendes bestandigt. Erkjendes et andet Princip rigtigere, bør man gaae over dertil, og Begyndelsen maa dog eengang skee. Idet Udvalget maa antage, at det Princip, som ligger til Grund for nærværende Lovforslag, for Eftertiden vil blive det almindelige, antager det saaledes ikke, at den Omstændighed, at et andet Princip tidligere er fulgt, er tilstræffelig til derpaa at grunde en Forkastelse af Forslaget.

Men — siger man videre — selv indrømmet, at det oftomtalte Princip er rigtigt, selv indrømmet, at det ikke i sin Almindelighed hidtil har været udført eller uanvendt i vor Lov-